

— Азъ нали ти казахъ да се не тъпчешъ толкова, — забележи пѣдпѣдка и подскочи.

— Гответе се, — извика Щърклю дългокракъ и опѣна червенитѣ си ботуши.

— Ами Вrabчо-Гrabчо? — попитаха нѣколко птици изведнѣжъ.

Щърклю дигна рамене.

— Какво да му правя, като е толкова лакомъ.

И отлетѣха.

— Чирикъ, чакайие! Чирикъ, чакайте! — извика умолително Вrabчо-Гrabчо, помжчи се да хврѣкне, но падна безпомощно върху посърнала-та трева и заплака.

Следъ малко при него дойде и яребицата.

— Охъ, много съмъ затлъстѣла, Вrabчо, — рече тя тѣжно, — не можахъ и половинъ километъръ да прехврѣкна. Пѣкъ имало, казватъ, планини и морета да се минаватъ. . .

— Азъ поне ще мога въ селото да прекарамъ, ами ти? — рече Вrabчо-Гrabчо, дотѣтри се до единъ плевникъ и се сви въ стрѣхата.

Свитъ е и до сега, но дали отъ болка, или отъ мжка, никой не е научилъ.

